

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. V. Quid prædestinatio sanctissimæ Virginis produxerit in illa, cùm
viveret adhuc in terris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Matth. 1.
v. 20.

Cum igitur Beatissima Virgo prædestinata sit ad producendum personam quamdam divinam ex operatione Spiritus Sancti, sicut verbis luculentis nobis declarat Evangelium: *Quod enim in eâ natum est, de Spiritu Sancto est*, ipsaque apparere faciat in illo gloriosam hanc fecunditatem per productionem personæ cujusdam divinæ, quam ipse non habet in Divinitate: nonne videtur, quod ipsa conferat illi in hoc admirabile quoddam complementum, ipsaque merito nuncupari possit respectu Spiritus Sancti, sicut respectu Patris & Filij, complementum universale Sanctissimæ Trinitatis, totius Trinitatis complementum.

Nihil amplius exoptandum mihi fuerat post hanc declarationem,

quæ mihi ostendebat, quantum gloriæ prædestinatio Sanctissimæ Virginis attulerit omnibus tribus Personis adoranda Trinitatis; totus igitur attonitus mansi æstimatione & admiratione incomparabilium ipsius Excellentiarum; Verum quasi Comes meus legisset in corde meo, ubi nonnisi magna & gloriosa volebam de Beatissimâ Virgine, etiam pro vitâ præsentis (siquidem imaginabar mihi, ipsam resplendere debuisse majori honore & felicitate, quam omnes Principes mundi) interrogavit me: An probè nôsti, quid erga tum felix tamque auspicata prædestinatio produxerit in illâ per totum decursum vitæ suæ mortalis? Dicam tibi, & forsân admitaberis.

ARGUMENTUM.

Quid prædestinatio Sanctissimæ Virginis produxerit in illâ, cum viveret adhuc in terris.

ARTICULUS V.

Quam malè infirma rationis nostræ humana lumina judicare faciunt de rebus Dei? Probè novimus, prædestinationem esse decretum liberum voluntatis divinæ, infinitum denotans amorem erga animas prædestinatas, eo quod per hoc deducantur ad possessionem boni infiniti; Sicut econtra reprobatio denotat infinitum odium erga alias, quas

ob sua crimina condemnat ad miseras æternas; Et ex hoc judicamus, nihil esse in totâ serie prædestinationis electorum, quod plenum & refertum non sit felicitate, eo quod sit effectus amoris infiniti, qui velle non potest nisi bonum objecto amato; Et hoc iudicium videtur æquitati omninò consentaneum.

Nihil.

Est præde-
stinati ad
cælum, ple-
rumq; sunt
infelices in
terris,

Nihilominus contrarium, omni-
nò nostris obversatur oculis : Si e-
nim adversitatis tolerandæ occur-
rant in hac vitâ, plerumque acci-
dunt hominibus bonis, qui sunt
Electi, dum alij vivunt in prospere-
ritate & abundantia consolationum
humanarum. Verùm hic nostra
nos decipit ignorantia, & judicate
nos facit de rebus prorsus ex oppo-
sito. Quòd nos decipit, est, quòd
accipiamus pro adversitate id, quòd
est reipsâ maxima prosperitas re-
spectu justorum, eo quòd Cruces
certa sint via, deducens ipsos ad sa-
lutem suam : Tollat Crucem suam,
& sequatur me ! & ex adverso nun-
cupamus felicitatem & prosperita-
tem id, quod reverà est magna mi-
seria respectu inimicorum Dei, eo
quòd, qui particeps non fuerit cru-
cis, particeps futurus non sit salu-
tis. O quàm longè aliter cogitat &
loquitur mundus ! Si quis fatuitatis
sibi impingere vult notam, nota
faciat hæc animi sui sensa ; Et qui
suum vult perdere tempus, persua-
dere illa contendat mundo, & ob-
tinebit nunquam, quòd intendit.

Verùm est, fatebatur mihi, quòd
fatua mundi sapientia longè alia te-
neat effata, & multùm diverso lo-
quatur idiomate. Verùm an cre-
dendum est illis ? Si Christiani su-
mus, an aures non habeamus ad au-
diendum id, quod S. Paulus affir-
mat nobis, quod ij, quos prædesti-
nat Deus, fieri debeant conformes
imagini Filij sui. Oraculum fidei

est id asserens nobis, dubitare de eo
non licet. Certum est, neminem
prædestinari posse, ut sit Filius Dei
adoptivus, nisi conformitatem ha-
beat cum divino hoc exemplari.
Ipse solus est prototypon, omnium
prædestinatorum, & ceteri omnes
illius solummodò sunt eÿypa ;
Studeamus huic prototypon, & vide-
bimus in eo veritates splendidas in-
star solis, quæ maximo cum stupo-
re detegent nobis stupiditates no-
stras & ignorantias.

Quando Scriptura nobis dicit,
quòd JESUS Christus prædesti-
natus sit Filius Dei, an dicere vult,
quòd obtenturus sit omnia bono-
rum, & honorum, & prosperitatum
temporalium genera ? responde
mihi ad hoc : respondeo tibi, quòd
credibile admodum sit, ipsum vel-
ut prædestinatum habiturum indis-
serenter omnium genera bono-
rum, temporalium, æternorum,
spiritualium & corporalium : aliàs
enim prædestinatio non foret effe-
ctus amoris infiniti. Hem ! an er-
gò, replicat ille, æstimanda sunt
omnia, quæ contulit ipsi, velut ma-
xima bona, summæ prærogativæ ?
Jam videamus, ad quid prædestina-
verit ipsum.

An id erat ad obtinendos hono-
res ? Non, sed prædestinatus est ad
contemptus, humiliationes, inju-
rias, opprobria, & omnis generis
abjectiones ; hoc est, quòd non
habet à seipso ; hoc est, quòd sua
ipsi confert prædestinatio. Hæc
igitur

Ut aliquis
sit præde-
stinatus,
conformis
fieri debet
JESU Chri-
sto patienti

prædestina-
tio non
confert ele-
ctis nisi bo-
na ; sed non
confert nisi
Cruces, er-
gò hæc bona
sunt.

igitur bona sunt amore digna infinito, quo Deus fertur in illum, quando in suum prædestinat ipsum Filium, quamvis ignorantia nostra persuadeat nobis, ipsa esse mala; quamvis natura ejusmodi doctrinæ acriter reluctetur, illamque fatuitatis insigniat caractere. Verùm conqueratur, vociferetur, desperet, si velit, reluctante etiam ipsa veritas Dei permanebit in æternum. Humiliationes notæ sunt & effectus prædestinationis æternæ Filiorum Dei, & non honores, nec vana mundi gloria.

Christus est prædestinatus ad paupertatem, & non ad divitias.

An igitur prædestinavit ipsum ad accumulandas divitias, dignitates, potentiam? Non, sed prædestinavit ipsum ad paupertatem, subjectionem & exspoliationem omnium vitæ commoditatum. Certum est, eundem infinitum amorem, qui prædestinavit ipsum ad hoc, ut esset Filius Dei, contulisse ipsi hæc omnia; consequenter fatendum & asseverandum est, hæc bona esse inæstimabilia: Siquidem impossibile est, amorem infinitum velle aliud, quam bonum illi, quem amat; Et ideò verum est, stolidam mundi sapientiam decipi, dum hæc malorum vilificat nomine. O Deus! qualis doctrina! quæ ratione prudentia carnis comprehendet philosophicam tam sensibus & naturæ oppositam; nihilominus à quo docetur, est veritas ipsa.

Unico verbo JESUS CHRISTUS prædestinatus non fuit, ut diffue-

ret voluptatibus, sed afflueret doloribus; non ut frueretur immortalitate, hanc enim possederat à semetipso, sed ut moriendi haberet capacitatem; non ut acquireret sibi potentiam, sed ut subjiceret se infirmitati; non ut obtineret immensitatem, hæc enim inseparabilis erat ab ipso, sed ut amplecteretur exilitatem, & quasi redigeretur in nihilum: Et omnis anima prædestinata expectare debet hunc à Deo favorem, ut similis ipsi in omnibus reddatur, sèque æstimare tantò felicior, ac de prædestinatione suâ certior, quantò magis se videbit locupletatam omnibus ijs bonorum generibus, quæ stoliditas mundi mala appellat. Hoc posito velut indubitato principio.

Quæris, quid lucri ac commodi traxerit Beatissimâ Virgo ex eo, quòd fuerit prædestinata, ut esset Mater Dei? haud aliud, quam quòd obtinuerit plus conformitatis quovis alio, quâ sua prædestinatio æqualis esset prædestinationi Filij sui Unigeniti; consequenter, quòd plus participaverit ex miserijs vitæ suæ mortalis, quòd plus participaverit ex miserijs vitæ suæ mortalis, quòd plus fuerit abjecta, magis contempta, magisque annihilata coram oculis mundi, quam quævis alia pura creatura; quòd magis fuerit pauper, ac toleraverit plura post JESUM CHRISTUM; siquidem hic nimis amat ipsam, quam ut ipsam consortem non magis reddat, quam

quàm quamvis aliam, divitiarum, quas accepit à Deo Patre suo, virtute decreti divinæ suæ prædestinationis. En tibi statum ipsius aspice hunc mundi sapientia, & erubescere ac confundere.

Sanctissima
Virgo fuit
conformis
in prædesti-
natione suâ
Jesu Christi
in sua.

Ipsa pauper & inops est puella, orta quidem è familiâ admodum nobili & splendidâ, utpote magnam setiem Regum, Principum & Patriarcharum annumerans avis ac majotibus suis; nihilominus conjux est pauperis fabri lignarii, suum compulsa lucrari victum labore manuum suarum; Est Mater alicujus pendens è Cruce, quem suo cum ludibrio vidit ultimo affectum supplicio per manus satellitum, morte sublatum favâ ac probrosâ, duos inter insignes latrones, & coram innumerabili multitudine populorum ex omnibus mundi partibus congregatorum, à quibus deferrentur in omnem regionem ac terram hujus nuntia infamâ.

Est ne ergò, ô sanctissima Virgo, hæc tota prærogativa, quæ tibi accidit ex admirandâ prædestinatione tuâ in præsentî hæc vitâ? Itane dignitas Matris DEI te aliis non ditavit privilegiis, quàm ut esses Matrem omnium afflictissima & infelicissima judicio hominum? ô quàm longè excedunt consilia Dei captum & intellectum nostrum, quàmque diversa agendi est methodus, quæ

M. P. I. I. I. Tom. III,

ulitur gratia, ab eâ, quæ utitur mundus! si hujus standum foret judicio, tantum elevari oporteret Matrem Dei in gloriâ, in divitiis, in quibuscunque prærogativis & excellentiis, supra cunctos vertices coronatos, quantum elevantur & attolluntur hi super novissimum è sæce hominum; sed cæcus is est, insanus est hic mundus, quod appellatur ab ipso magnificentum, æstimatur à Deo abjectum, & prorsus indignum tum se, tum sanctissimâ Matre suâ, quodque vilescit ipsi velut exile, infelix ac miserum, id maximo apud Deum est loco, velut verè eximium, præpollens & amplum, quod solum sit dignum se & electis suis.

Ex hoc pronum mihi erat cognoscere, Comitem & Ducem meum non esse hominem ex hoc mundo, cujus verba, distare magis videbantur mihi ab omni eo, quod plerumque & creditur & asseritur in mundo, quàm cælum distet à terrâ. Quàm paucos invenias, dicebam ipsi, tuæ sequaces opinionis! si dixisses hæc omnia coram cætu millenorum hominum è mundi gremio sapientissimorum, nescio an unicum, qui fidem tibi habeat, sis habiturus; fac quidquid volueris, jam mundi obtinuit mos metiri bona & mala hujus vitæ juxta methodum & modulum suum naturalem; non alia is unquam inducet

E sentia;

lensa; adeoque sentiendum & loquendum est de rebus, sicut sentiunt & loquuntur in mundo omnes.

Quam magna sit cecitas mundi in rebus Dei-

Matth. 7 v. 13. & 14.

Nihilominus, reposuit mihi ipse, iis omnes tenentur errore; ipsorum multitudo argumento non est, quod polleant sapientiâ, sed potius ipsorum arguit stoliditatem; scriptum est enim: stultorum infinitus est numerus. Innumerabilis multitudo hanc tenens & terens semitam, non assecurat, hanc viam esse cœli, sed potius evincit oppositum, eum facer habeat codex, quod arcta via sit, quæ ducit ad vitam, & pauci sint, qui inveniunt eam; contra spatiosa sit via, quæ ducit ad perditionem, & multi sint, qui intrent per eam; estque hic verum, quod cœcis cœci ducatum præstent, sitque nec unicus, cui indagare sit cura, an rectam teneant viam, cum omnes viâ in redant regiâ. Verùm si anima vel leviter suos aperiat oculos ad recipiendum parvulum lucis, quæ JESUS Christus est, radium, cernit illic, quod, quicumque non sequitur ipsam, dessectat à viâ, in errore versetur ac tenebris; in ipso instanti perspicit & percipit universalem mundi cecitatem, quam cum lucem fuerat amplexa, nec sicut ipse vel cogitare, vel loqui novit amplius. Ecce bonum hujus notitiæ usum, qui amplectendus est cuilibet animæ Christianæ.

Quando ipsa inopem se videt ac spoliatam bonis terræ, contemptu & quâcunque calamitate obrutam, amplius dicere haud novit, infelicem se esse ac miseram; sed legere se credit in lulentis hîc Characteribus veritatem prædestinationis suæ, tantò plus certa de ipsâ, quanto se videt magis conformem JESU Christo & Sanctissimæ Matri suæ, qui prædestinationum exemplar sunt ac prototypon; seque verè felicem credit ac beatam, eo quod probè intelligat veritatem irrefragabilis & magni hujus effecti: *Quos prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui.* Eheu! hæc unica persuasio afferret pacem, gaudium, felicitatem decies centenis animarum millibus, quæ ingemiscunt, seque infelices credunt in eâ, quam patiuntur, calamitate; sed reverà infelices non sunt, quia patiuntur, cum per id, quod passi sunt, omnes electi sint, quod sunt, nempe beati. Ipsæ ergò infelices & miseræ non sunt, nisi ex eo, quod potius credant falsis opinionibus mundi, quàm veritati Dei.

Beatâ anima, quæ pensulatim ponderat & benè capere novit pulcherrimum sancti Bernardi dilemma: *Vel JESUS Christus decipitur*, quando præfert caducorum bonorum exspoliationem, humiliationem, afflictionem, divitiis, honoribus & voluptatibus;

vel

Quomodo ratiocinandum sit modo Christiano.

Rom. 1

Dilectus efficitur confitens, Bernardus

Est virtus iniqui

vel decipitur mundus, quando tenet vel dicit oppositum. Jam impossibile est, JESUM Christum decipi, eo quod ipsa sit veritas; certum igitur est, quod decipitur mundus. Quid faciat anima hoc ardua dilemmate? Ambobus credere non potest, eam afferant sibi invicem contraria; eligere ergo ipsam oportet

unum è duobus. An eligat potius mundum, qui decipitur, ut se perdat, quam adhæreat veritati ipsi, JESU Christo, ut se solvet, seque de praedestinatione suâ reddet securam? Ponderemus hæc bene, trutinemus exactè & terminamus per hoc primam nostram consulationem.

CONSULTATIO II.

Nomenclatura, quæ ostendit Excellentias Sanctissimi Nominis MARIA.

ONDUM constabat mihi de nomine Ducis & Comitis mei, idque molestum accedebat mihi; semper enim paulisper arctamur, dum nescimus, cui loquimur: sed petere id ab ipso non audebam, cum adversari mihi videretur decori & reverentiæ, quàm ipsi debebam. Verum est, ipsum magni jam nominis fuisse in animo meo, id est, magnæ existimationis, valoris eximii, sed nondum habebat id in ore meo; cum nescirem, quæ appellaretur.

composito ipsum excepit vultu, quæ sentitur, ab eo-
mihî spem faciens, me ex ore huius percepturum Nomen ipsius: quod agnoscat.
sed spes fefellit me: siquidem in more positum non est, personis honorificis imponere nomen, dum salutantur; Et tamen omninò deceptus non sum; loquebatur enim in principio ipsi de quodam alio, cujus nomen mihi valde erat perspectum & notum, quamvis non eisdem ejusdem persona; & ubi primum illius audivi pronuntiarî nomen, sentiebam ex eo demulceri me gaudio. Quid est hoc, dicebam intra me ipsum? Non cognosco illum quem video, eo quod ignorem ipsius nomen, & hoc affligit me; & cognosco illum, quem nunquam

E 2 vidi

Est secreta
virtus in
nominebus,

Bonâ sorte habuimus obvium
amicorum suorum quempiam, qui
læto & ad omnem hilaritatem